

Емилиян Станев

Неканена гостенка

По-голямата част от зимата язовецът прекара в сън дълбоко под земята. Само когато навън грейнеше зимното слънце, той се събуждаше и сънливо примигваше.

Никъде червей не дълбаеше пръстта, никъде не копаше къртица. Корените на дърветата не смучеха сокове, сякаш бяха вкочанели от студа. Земята спеше.

Язовецът отново потъваше в дълбок сън. Но един ден той чу тъничък гласец от стената на язовината:

– Ставай, пролетта дойде!

Язовецът повдигна шарената си глава. Затлъстялото му през есента тяло беше отпаднало. По неговата остра козина бяха полепнали сухи листа.

– Кой се обажда там? – попита язовецът.

– Не ме ли познаваш? Аз съм – къртицата – каза гласецът.

– А-а, ти ли си? Защо ме лъжеш, че пролетта е дошла?

– Не лъжа – отвърна къртицата.

– Но ти си сляпа и не излизаш над земята. Откъде знаеш какво става там? – попита язовецът и се прозя.

– Знам – каза къртицата. – Макар че недвиждам, аз чувам много подземни гласове. Моите уши не ме мамят. Те долавят и най-слабия шум. Освен това пътувам постоянно под земята. Видях, че луковицата на кокичето се е смалила и нейната кожичка е набръчкана. Това показва, че кокичето отдавна е прецъфтяло.

– Не е сигурно – възрази язовецът. – Не мога да повярвам, че пролетта е дошла. Или искаш да се простудя, като изляза?

– Не чуваш ли ромона на водите? – каза къртицата. – Снегът се топи и пролетните води поят земята. Повърхността е вече стоплена от слънцето, докато тук става все по-студено.

Язовецът усети, че по измършавялото му тяло минават тръпки. Къртицата беше права. Язовината, тъй топла през зимата, сега бе влажна и студена. Капчица вода, увиснала на един корен, лъщеше в мрака като бисерно зрънце.

– Да, имаш право – каза язовецът и погледна капчицата. – От продължителния сън аз съм оглушал. Още не мога да дойда на себе си. Да, време е да изляза навън.

– Сбогом. Пак ще се видим – чу се гласецът на къртицата.

– Не, почакай малко – изгруктя язовецът. – Никога не си бързала толкова. Аз съм още слаб и не мога да обиколя всички тунели на моето жилище. Каж ми, моля те, какво става из тях? Няма ли повреди?

– Всичко е благополучно. Но докато ти спеше, в язовината имаше гостенка – рече къртицата.

– Гостенка? Какво искаш да кажеш с това?

– След малко ще разбереш сам – отговори къртицата и започна да копае.

Язовецът се изправи на краката си и бавно се заклати из тъмната дупка.

Изведнъж той се спря и сърдито зафуча. Беше се озовал сред купчина пера и кости. В неговото топло подземие беше хазайничила лисицата.

– Ах, ето какво искала да каже къртицата! – рече язовецът и се залови да изхвърля сметта, защото обичаше чистотата и реда.

Със задните си крака измете навън перата и костите. После, изморен от тая работа и разтреперан от гняв, подаде от дупката върха на муцунката си.

Слънцето грееше топло и весело от синьото бистро небе. Снегът се топеше. Из полето се виждаха кафяви петна земя, белееха се преспи и се издигаше пара. На едно дърво беше кацнала врана. Тя чистеше перата си и лъщеше като въглен. Навред шуртяха поточета и блестяха локвички.

Язовецът легна в меката затоплена пръст на сипея, който се намираще наблизо. Слънчевите лъчи го накараха да изпъшка от удоволствие. Той щеше да задреме, но от върха на сипея се търкулна камъче.

Язовецът трепна и погледна нагоре.

Насам идваше лисицата. В устата си носеше яребица. Червеният ѝ кожух лъщеше на сутрешното слънце, сякаш гореше. Пухкавата ѝ опашка се влачеше зад нея. Тънка и дълга като змия, лисицата бързаше да влезе в язовината и да изяде на спокойствие хванатата плячка.

Очите на язовеца светнаха като зелени камъчета. Козината на гърба му настръхна.

– Сега ще ѝ видя работата! – каза той и остана неподвижен, да не го забележи лисицата.

Щом тя влезе в дупката, той се вмъкна тихичко подире ѝ. Но лисицата го усети и търти да бяга из язовината. Нали беше по-тънка, по-пъргава, язовецът скоро я загуби от погледа си. Той грухтеше яростно и я диреше из тъмните тунели. Най-сетне излезе вън, изцапан с кал, сърдит, зъл. По муцуната му се виждаше кална пяна.

Лисицата стоеше на сипея и спокойно ядеше яребицата. Жълтите ѝ очи лукаво се смееха. На челото ѝ бяха полепнали няколко пера.

– Крадла! Скитница! – изквича язовецът и тозчас я погна.

Лисицата взе в уста остатъка от закуската си и с един скок се метна на една скала, която стърчеше над сипея.

– Няма смисъл да викаш – каза тя и продължи закуската си.

Язовецът обиколи няколко пъти скалата, драска с нокти по камъка. После, като се убеди, че не може да стигне лисицата, сърдито се върна и легна в рохкавата пръст.

Лисицата изяде яребицата, облиза се и изчезна в гората.

Язовецът се успокои и задряма.

КРАЙ

© Емилиян Станев

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9138>]